

Vlagyimir Szorokin

Az opricsnyik egy napja

Day of the Oprichnik (Den' oprichnika) (2006). Moscow: Zakharov Books, 2006.

Fordítás: Szőke Katalin

Gondolat Kiadó, 2008

169.pp.

ISBN: 9789636930646

Voszki odanyújtja a Papának a kegyet. Ma természetesen a balosok a kedvencek. Helyes. Megdolgoztak érte. Kiüríti a Papa a mézes kvasszal teli kegyet, és böfönt egyet. Végignéz rajtunk. És végre elhagyja az ajkát a szó, amire oly régen vártunk: - Csip-csip-csip!

Kialszik a fény, és a márványfalból egy fénylő kéz bújik elő, maréknyi tablettával. És mély alázattal úgy állunk sorban a fényességes tenyér előtt, mintha a gyónás után az áldozáshoz készülödnénk. Mindenki odajárul hozzá, elveszi a tablettáját, szájába veszi, a nyelve alá helyezi, és elmegy. Én is odamegyek. Elveszem az első látásra jelentéktelennek tűnő tablettát. A számba helyezem, ujjaim már remegnek, a térdem már összecuklik, a szívem nyugtalanul összevissza ver, a halántékomat már úgy döngöli a vér, mint mikor az opricsnyikok egy törzsökös birtokára törnek be. Remegő nyelvem úgy fedi be, takarja el a tablettát, mint a felhő a dombon álló székesegyházat. Elolvad a tablettát, édesen olvadozik a nyelvem alatt, s a nyálam áradása a tavasszal kiöntő Jordán folyóéhoz hasonlatos. Ver a szívem, kapkodom a levegőt, ujjaim hegye megdermed, egyre élesebben látok a félhomályban. És bekövetkezik a régen várt pillanat: a farkamba zúdul a vér. Lefelé irányítom tekintetem. Nézem a farkamat, ahogy megtelik vérrel. Feláll a felújított, porcibetetes farkam, a hegye műrostból van, domború redőkkel, húshullámokkal, mozgó tetoválással. Úgy áll fel, mint a szibériai mamut fasza. Hetyke farkam alatt bíborvörös tűzben lángolnak súlyos tojásaim. És nem csak az enyéme. Mindenkinek, aki a fényességes tenyér előtt megáldozott, úgy lángolnak a tojásai, mint éjszaka a korhadt faágakon a szentjánosbogarak, Szent Iván éjjelén. Fényt árasztanak az opricsnyikok tojásai, mindegyik más-más színben gyullad fel. A jobbszárnynál ez a fény vörösből bíborszínbe megy át, a balszárnynál - kékből violaszínbe, a fiataloknál - kis zöld fények

pislákolnak, különböző árnyalatokban. És csak a Papa tojásai csillognak különös, mindenki másétól különböző fényben: szeretett Papánk tojásai sárgás-aranszínben tündökölnék. Ebben rejlik az oprics-nyik testvériség rendkívüli ereje. Mindegyik opricsnyiknak ügyes kínai orvosok újítták fel a tojásait. A férfiszerelemre vágyó tojások fényt bocsátanak ki. Erejük a felálló farkból táplálkozik. És amíg ez a fény nem huny ki, mi, opricsnyikok élünk, elevenek vagyunk, nem lankadunk.

Testvéri ölelésben fonódunk össze. Az erős kezek átölelik az erős testeket. Szájon csókoljuk egymást. Férfi módra, női gyöngédség nélkül, hallgatagon csókolózunk. A csókkal tűzbe hozzuk és üdvözöljük egymást. A fürdőmesterek kínai kenőccsel teli agyagedényekkel sürgölődnek körülöttünk. Veszünk magunknak a sűrű, illatos kenőcsből, és bekenjük a tojásainkat, farkunkat. A hallgatag fürdőmesterek úgy serteptélnék, mint az árnyak, hiszen nekik egyetlen testrészük sem világít.

Hajrá! - kiált fel a Papa.

Hajrá-hajrá! - kiáltjuk utána.

Elsőnek a Papa kel fel. Voszkat húzza magához. Voszk bevezeti a farkát a Papa valagába. A Papa felnyög az élvezettől, fehér fogait csikorgatja a sötétben. Voszkat Selet öleli át, bedugja neki kenőccsel bekent hímtagját. Voszk mély, altesti hörgést hallat. Seletet Szerij dugja meg, Szerijt Szamoszja, Szamoszját Baldohaj, Baldohajt Mokrij, Mokrijt Nyecsaj, majd Nyecsajnál én kerülök sorra, hogy beverjem neki ragadós dákómat. Elkapom bal kezemmel testvéremet a balszárnyról, és jobb kezemmel bevezetem a farkamat a valagába. Nyecsajnak széles a végbélnyílása, farkam egészen mélyre, a bíborvörös magig hatol be. Nyecsaj még fel sem nyög: hozzászokott már, tősgyökeres opricsnyik. Még erősebben átölelem, magamhoz szorítom, a szakállammal csiklandozom. És már jön Búben, hozzám közelít. Már előre érzem a valagamban remegő lomposát. Hatalmas, erős löketek nélkül nem megy be. Búben behatol, belém löki vastag faszát. Egészen a belekig ér el a szerszáma, mély nyögést csikarva ki belőlem. Nyecsaj fülébe nyögdécsellek. Búben az én fülembé nyögdécsel, izmos karjaival átölelve tart. Nem látom, őt ki dugja meg, de a nyögésekből ítélve, olyan, aki erre méltó. Persze közöttünk nincs olyan, aki méltatlan lenne - a kínaiak mindannyiunknak felújították, megerősítették, újból megkonstruálták a farkát. Van mivel egymást édesgetni, s az ellenséget megbüntetni. A hátam mögött nyögdécselnek és hörögnek. A testvériség törvénye szerint a balszárnny és a jobbszárnny váltja egymást, majd hozzánkigazodik a fiatalság is. Így van ez a Papánál elrendezve. Istennek legyen hála...

A kiáltásokból és a morgásból érzékelem - a fiatalok kerültek sorra.

A Papa bátorítja őket: Ne ijedjete be, zöldfülűek!

Igyekeznek a fiatalok, nekimennek egymás feszes vala-gának. A sötét fürdőmesterek segítenek nekik, irányítják, támogatják őket. Felkiáltott az utolsó előtti fiatal legény, az utolsó felnyögött - és kész a hernyó. Összeállt. Megdermedünk.

Hajrá! - kiáltja a Papa. Hajrá-hajrá! - dörögjük válaszul.

A Papa teszi meg az első lépést. És mi utána, követjük a hernyó fejét. A Papa a fürdőmedencéhez vezet bennünket. Tágas, sok ember elfér benne. A hideg víz helyett, most megtöltik langyos vízzel. Hajrá! Hajrá! - kiáltozzuk összeölelkezve, lassan lépegetve. Megyünk a Papa után. Csak megyünk és megyünk. Hernyóléptekkel araszolunk. Fénylenek a tojásaink, megremegnek a valagokban a farkak. Hajrá! Hajrá!

Bemegyünk a medencébe. Pezseg a víz körülöttünk, bugyborékol. A Papa először a tökéig merül alá, majd derékig és a mellkasáig. A teljes opricsnyik hernyó bearaszol a fürdőmedencébe. És feláll.

Most itt az ideje, hogy csendben maradjunk. Megfeszültek az izmos karok, szuszognak a legények, nyögdécselnek az opricsnyikok. Eljött a gyönyör pillanata. Döngöljük egymást. Hullámszik, ring körülöttünk a víz, a medence szélére fröcskölődik. És bekövetkezik az, amire oly sokáig vártunk: az egész hernyótesten végigfut a remegés. És:

Ha-a-a-a-aj-rá-á-á-á-á-á-á-á!!!

Megremeg a boltíves mennyezet.

Hajrá-á-á-á-á! Nyecsj fülébe üvöltök, Búben pedig az én fülemben ordít:

-Hajrá-á-á-á-á! Istenem, Uram, segíts, hogy ne haljunk meg..

.Leírhatatlan élmény. Fenséges, isteni érzés.

A paradicsomi gyönyörhöz hasonlatos, ahogy az opricsnyik közösülés után a puha, hosszú nyugágyakon fekszünk. Ég a villany, a padlón kis vödörökben ott a pezsgő, fenyőillatot áraszt a levegő, Rahmanyinov // zongoraversenye szól. A mi Papánk a közösülés után szívesen hallgatja az orosz klasszikusokat. Elernyedten pihegünk. Tojásainkban kialszanak a fények. Iszunk, nem szólunk egy szót sem, pihen a lelkünk.

Milyen bölcs volt a Papa, hogy kitalálta a hernyót. Előtte párokra bomlottunk fel, és ettől az opricsnyik kommandóra a veszélyes széthúzás árnya vetült. Most viszont a páros szórakozás bevégeztetett. Együtt dolgozunk, együtt is szórakozunk. A legbölcsebb az egészben az, hogy az opricsnyik ifjúság mindig ott döfködi egymást a hernyó farkán. Két okból is bölcs ez a döntés: először is, a fiatalok elfoglalják a helyüket az opricsnyik hierarchiában, másodsor pedig azért, mert az ondó mozgása a

hernyó farkától a fej irányában történik, ami az élet örök körforgását és a testvériség megújulását szimbolizálja. Egyfelől, a fiatalok tisztelik az idősebbeket, másfelől - ellátják őket maggal, energiával. Ez a fundamentumunk. Istennek legyen hála.

Kellemes kortyolgatni a szecsuanai pezsgőt, miközben érzed, hogy az egészséges opricsnyik magot a végbél fala magába szívja. A mi veszélyes életünkben az egészség a legfontosabb dolog. Én vigyázok az egészségemre: hetente kétszer gorodkit játszom, utána úszom, nyírfalevet iszom szá móca ízesítéssel, páfránymagot eszem, helyesen lélegzem. Egyébként a többi opricsnyik is edzi, erősíti a testét.

Erőt, egészséget, opricsnyik urak! - mondja a gróf fátyolos hangján.

Erőt, egészséget, gróf - feleljük külön-külön.